

Arrest

nr. 175 811 van 5 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2016.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van twee jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat daar waar de verzoekende partij algemeen verwijst naar “de beginselen van behoorlijk bestuur”, dit onderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat de verzoekende partij de schending van een concreet beginsel, met name de redelijkheidsplicht inroept.

De verzoekende partij laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet op “afdoende” wijze de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 2 jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en het dus duidelijk is dat er met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de gemachtigde.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. Naast de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet - dat betrekking heeft op het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek - en 2° van de vreemdelingenwet - dat betrekking heeft op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering - wordt er immers een feitelijke uiteenzetting gegeven en verwezen naar een eerder niet uitgevoerd bevel en naar de afwezigheid van een gekend of vast verblijfsadres. De Raad benadrukt dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde verwijst hierbij niet enkel naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, maar tevens naar de afwezigheid van twijfel in hoofde van de verzoekende partij om op illegale wijze in België te verblijven en naar het bevel om het grondgebied te verlaten in 2011 naar aanleiding van een winkeldiefstal, en besluit dat, gelet op al deze elementen en het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd genomen evenals waarom een termijn van twee jaar werd opgelegd.

De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing geen verdere aanduiding wordt gegeven met betrekking tot de winkeldiefstal, dat er geen vonnis wordt vernoemd waarbij zij voor deze feiten veroordeeld zou zijn, of zelfs maar een proces-verbaal waarbij de feiten zouden zijn vastgesteld en meent dat de loutere verwijzing zonder meer naar het feit dat zij een winkeldiefstal zou hebben gepleegd, zonder enige verdere precisering, niet kan volstaan als motivering voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij het motief uit de bestreden beslissing dat zij reeds in 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen naar aanleiding van winkeldiefstal, niet betwist. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten en niet naar de winkeldiefstal op zich. Tevens stelt de Raad vast dat zich in het administratief dossier een bevel om het grondgebied te verlaten bevindt van 20 juli 2011, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar de betrapping van de verzoekende partij op heterdaad op winkeldiefstal en waarin het betreffende nummer van het proces-verbaal van de politie Brussel wordt vermeld, evenals een kopie van het administratief verslag van 20

juli 2011 dienaangaande. Derhalve blijkt uit het administratief dossier dat een proces-verbaal werd opgesteld en voor welke feiten. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat voornoemd motief uit de bestreden beslissing niet zou volstaan, zoals zij voorhoudt.

Waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat zij nog niet aan de terugkeerverplichting voldeed niet volstaat om de duur van het inreisverbod te motiveren en dat zelfs in de gevallen waarin een inreisverbod verplicht moet worden opgelegd, dit niet impliceert dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of een cirkelredenering wordt gemaakt zoals de verzoekende partij voorhoudt, de gemachtigde zijn motivering niet beperkt tot het niet voldoen aan de terugkeerverplichting. De Raad herhaalt dat de gemachtigde tevens stelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is. De verzoekende partij gaat geenszins in op deze onderdelen van de motivering zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Verder licht de verzoekende partij niet op concrete wijze toe met welke (andere) "humanitaire redenen" rekening diende te worden gehouden, zodat zij geen schending aantoonde van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in fine van haar verzoekschrift meent dat de redelijkheidsplicht werd geschonden en betoogt dat zij reeds gedurende lange tijd op het Belgische grondgebied verblijft, perfect is geïntegreerd, duurzaam lokaal is verankerd en bovendien een relatie heeft met een dame met Belgische nationaliteit, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemeen betoog. De verzoekende partij zet niet op concrete wijze uiteen waaruit haar integratie en haar duurzame lokale verankering zou bestaan of met wie zij een relatie zou zijn aangegaan. Evenmin onderbouwt de verzoekende partij haar betoog met enig stavingstuk.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij toont met haar louter betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van twee jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Met loutere beweringen - onder meer omtrent haar relatie met een dame met Belgische nationaliteit - slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het enig middel komt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond voor."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 18 augustus 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 14 september 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 augustus 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij: "op haar standpunt te blijven: de proportionaliteit en de motiveringsplicht zijn geschonden: een inreisverbod dat enkel gebaseerd is op één gegeven, nl. winkeldiefstal. Zij stelt dat DVZ verder onderzoek had moeten doen en rekening had moeten houden met het privéleven, dit is niet gebeurd".

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.

2.4 In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting voor het eerst verwijst naar de proportionaliteit en het privéleven in het algemeen. In de mate dat zij hiermee een schending van het proportionaliteitsbeginsel wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee een nieuw middel toevoegt aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. Minstens voegt de verzoekende partij met haar verwijzing ter terechtzitting naar de proportionaliteit en naar het privéleven in het algemeen, nieuwe dimensies toe aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen (of nieuwe dimensies bij een middel), teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift dit nieuwe middel en/of deze nieuwe dimensies heeft aangevoerd. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe 'middelen' zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Op het verzoekschrift werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 12 augustus 2016, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat hierin werd aangegeven dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond voorkomt.

2.5 In de mate dat zij met een verwijzing naar het privéleven doelt op de uiteenzetting in haar verzoekschrift dat zij reeds gedurende lange tijd op het Belgische grondgebied is, dat zij perfect geïntegreerd en duurzaam verankerd is en bovendien een relatie heeft met een dame met de Belgische nationaliteit, dient te worden vastgesteld dat zij haar betoog uit haar verzoekschrift herhaalt. Dit is eveneens het geval waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de motiveringsplicht is geschonden: *“een inreisverbod dat enkel gebaseerd is op één gegeven, nl. winkeldiefstal”* en meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken verder onderzoek had moeten doen. De Raad wijst erop dat op dit betoog middels de beschikking van 12 augustus 2016 reeds werd geantwoord. De Raad wijst er tevens op dat, door thans opnieuw aan te geven het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde, door te stellen dat zij op haar standpunt blijft en elementen te herhalen of te benadrukken, de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

Het beroep tot nietigverklaring is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS